

МУЗИКАТА —

ТОВА Е ЛЮБОВ КЪМ ЧОВЕКА

(Продължение от стр. 1)

изкуство, но изглежда да живееш на брега на Дунава и да не си музикален е направо невъзможно...

В България ние винаги идваме с открити души, като при братя по кръв и дух и дори лошото време не можа да развали хубавото ни настроение.

— Тази пролет мартенският фестивал е посветен на юбилея на Великия Октомври, а вашите концерти са едни от най-ярките акценти на това посвещение, тъй като Ленинградският оркестър олицетворява високата класа на съветското изкуство и е представител на града — люлка на революцията. Какво мислите за отговорността, която носи това посвещение?

— Участието във всеки фестивал винаги е по-отговорно, отколкото обикновения гастрол. А когато този фестивал е посветен на такова велико събитие, то отговорността нараства многократно и ние си давахме ясна сметка за смисъла на нашето участие във фестивала. Това се откри в програмите, които подготвихме. Искахме оркестърът да звучи като единен организъм, като колектив от съмишленици, които изповядват една идея и имат една свята цел. Доколко сме успели, ще прецени русенската публика, за която сме чували само хубави неща.

— А защо спряхте избора си на Десета симфония от Шостакович и с какво Ви при-

влече „Новият Прометей“ от Александър Райчев?

— В програмите си ние не можехме да не включим творба от Шостакович, нашия най-голям творец. Освен това филхармонията ни носи неговото име. А Десета симфония е един от шедьоврите на композитора, гигантски художествен връх между другите негови върхове, които ни дава възможност да представим по най-убедителен начин съветското изкуство.

Колкото до симфонията на Александър Райчев, то още тематичната ѝ насоченост дава отговор на въпроса. Но освен това тя звучи универсално, написана е на интересен, образен и жив, разбираем за всички език и това определя нашите предпочитания.

— Според Вас каква е ролята на симфоничния оркестър днес, какви социални измерения има симфоничното изкуство в нашето забързано време, в динамиката на големите промени?

— Симфоничната музика винаги е имала и ще има свое място в живота на обществото. Тя следва все по-добре да служи на хората, да им носи оптимизъм и бодрост, да ги кара да мислят... Във века на научно-техническата революция пред симфоничното изкуство стоят сериозни задачи за правилното развитие на личността. То трябва да вдъхновява, да стимулира и издига хуманните начала на живота. Защото музиката е преди всичко обич към живота!